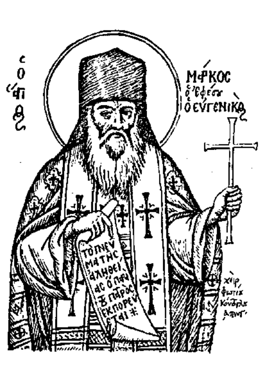

ὈΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

ἙΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ἘΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ὈΡΘΟΔΟΞΟΥ ἙΝΩΣΕΩΣ (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ
Αριθμός Άδειας 3645
ΚΩΔΙΚΟΣ 3053

ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 60,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 2 ΙΟΥΛΙΟΥ 2010 Παναγίας ἐν Βλαχέρναις, Κοΐντου μάρτυρος, Ἰουβενάλιου Ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων | ΕΤΟΣ Ν΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 1838

Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΣΕΡΒΙΑ ΕΙΣ ΤΑ «ΔΙΚΤΥΑ» ΤΟΥ ΠΑΠΙΣΜΟΥ–ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ

Συμπαράστασις πρός τούς διωκομένους Κληρικούς τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας Ἐπίσκοπον Ράσκας καί Πριζρένης Ἀρτέμιον καί Ἀρχιμανδρίτην Συμεών

Τοῦ ***Πρωτοπρ. Θεοδώρου Ζήση,*** *Ὁμοτίμου Καθηγ. Α.Π.Θ*

1. Ὁ νέος Ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς στῦλος Ὀρθοδοξίας

Συμμεριζόμαστε τήν χαρά τῆς Σερβικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας γιά τήν ἐπίσημη συναρίθμηση τοῦ ὁσίου Γέροντος Ἰουστίνου Πόποβιτς μεταξύ τῶν Ἁγίων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὁ Ἅγιος Ἰουστῖνος ἀναδείχθηκε μεγάλη θεολογική καί ἐκκλησιαστική μορφή τοῦ 20οῦ αἰῶνος, μέ κύρια χαρακτηριστικά βίου τούς διωγμούς πού ὑπέστη ἀπό τό ἄθεο καθεστώς τῆς χώρας του, τήν ἀσκητική μετά ταῦτα πολιτεία του στήν Ἱ. Μονή τοῦ Τσέλιε, καί τήν διά συγγραφῶν ἀπογύμνωση τοῦ καταστροφικοῦ ἀνθρωποκεντρισμοῦ τῆς Εὐρώπης, ἰδιαίτερα δέ τῶν ἐπί ἐκκλησιαστικοῦ πεδίου παραγώγων ἀλλά καί αἰτίων του, τοῦ Παπισμοῦ καί τοῦ Προτεσταντισμοῦ. Στόν φωτισμένο νοῦ τοῦ ὁσίου Ἰουστίνου, ὁ ὁποῖος ὡς νέος ἀπολογητής, φιλόσοφος καί ὁμολογητής τιμᾶ τό ὄνομα τοῦ παλαιοῦ ἁγίου Ἰουστίνου, φιλοσόφου καί μάρτυρος, ὀφείλουμε τήν διαυγέστατη ἐκτίμηση ὅτι ὁ ὑπό πολλῶν ἐπαινούμενος καί ἀκολουθούμενος σήμερα Οἰκουμενισμός εἶναι ἡ μεγάλη «παναίρεση» τοῦ 20οῦ αἰῶνος, συμπερίληψη ὅλων τῶν αἱρέσεων, καί ὅτι στήν ἱστορία τῆς Θείας Οἰκονομίας ὑπάρχουν τρεῖς πτώσεις τοῦ Ἀδάμ, τοῦ Ἰούδα καί τοῦ πάπα.

Ἡ θεολογική του σκέψη καί τά σοφά θεολογικά του συγγράμματα, πού ἀγκαλιάζουν τούς περισσοτέρους τομεῖς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου, σέ συνδυασμό μέ τήν ὁσία ζωή καί πολιτεία του, ἐσφράγισαν μέ πατερικά ἀποτυπώματα ὄχι μόνον τήν Σερβική Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ἀλλά τήν καθόλου Ἐκκλησία. Ὁ ἅγιος Ἰουστῖνος εἶναι οἰκουμενικός πατήρ καί διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας, στῦλος καί στήριγμά της ἀπέναντι στίς αἱρέσεις τοῦ Παπισμοῦ καί τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

2. Ἐκ τῶν τεσσάρων ἐπιφανῶν μαθητῶν του οἱ τρεῖς παρεξέκλιναν

Ὅλοι οἱ Ὀρθόδοξοι μέ ἱκανοποίηση

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Τὴν χαρακτηρίζουν φονταμενταλιστικήν, ἀτελῆ, ἀντιφεμινιστικὴν καὶ ξένην πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς ἐποχῆς

ΑΠΟΚΗΡΥΣΣΟΥΝ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΘΕΟΛΟΓΙΑΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ

Ἡ ἀκαδημία θεολογικῶν σπουδῶν τοῦ Μητροπολίτου Δημητριάδος ζητεῖ τὴν δημιουργίαν τῆς νέας μεταπατερικῆς θεολογίας, διακηρύσσει ὅτι ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς δὲν εἶναι προνόμιον μόνον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἐκτείνεται καὶ εἰς τὰς «ἐκκλησίας» τῶν χριστιανικῶν αἱρέσεων, ζητεῖ τὴν ἀνοχὴν καὶ τὸ ἀκαταδίωκτον τῆς αἱρέσεως, ζητεῖ τὴν δημιουργίαν μιᾶς νέας Ὀρθοδόξου Θεολογίας τῶν θρησκειῶν κ.λπ.. Ὁλόκληρος ἡ ἀπάντησις τοῦ Μητροπολίτου Πειραιῶς. Τὸ θέμα πρέπει νὰ ἀπασχολήσῃ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον, τὴν Ἱεραρχίαν καὶ τὸ Ἅγιον Ὄρος, διότι οὐσιαστικῶς ἡ Ἀκαδημία τοῦ Δημητριάδος ζητεῖ νὰ πετάξωμεν εἰς τὰ χρονοντούλαπα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας καὶ εἰς τὰς χωματερὰς τὴν Ὀρθόδοξον Πατερικὴν Θεολογίαν.

Εἰς τὰς ἀρχὰς Ἰουνίου ἐπραγματοποιήθη ἓν διεθνὲς συνέδριον τῆς «διαβοήτου» Ἀκαδημίας Θεολογικῶν Σπουδῶν τῆς κατὰ τὰ ἄλλα Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βόλου, τῆς ὁποίας τὴν διαποίμανσιν καὶ τὴν πνευματικὴν κατεύθυνσιν ἔχει ὁ οἰκουμενιστὴς καὶ νεοεποχίτης Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος. Τὸ συνέδριον εἶναι πολὺ σημαντικόν, διότι αὐτὸ ἀνέλαβε νὰ «ἐκτελέσῃ ἐν ψυχρῷ» τὴν Πατερικὴν Θεολογία, τὴν ὁποίαν θεωρεῖ ἀτελῆ ἀνθρωπολογικῶς, νὰ ἀμφισβητήσῃ εὐθέως Μεγάλους Πατέρας ὡς εἶναι ὁ Μέγας Βασίλειος κ.λπ. εἰς τὰς θέσεις των περὶ τῆς γυναικός, νὰ κηρύξῃ τὴν ἀνοχὴν καὶ τὸ ἀκαταδίωκτον τῶν αἱρετικῶν, νὰ ζητῇ τὴν ὑπέρβασιν καὶ τὴν ἐπαναδιατύπωσιν τῆς Πατερικῆς Θεολογίας, διὰ νὰ δυνηθῇ ἡ Ἐκκλησία νὰ συμπορευθῇ εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον, νὰ κηρύσσῃ τὴν Πατερικὴν Θεολογίαν ὅτι εἶναι Πατερικὸς φονταμενταλισμὸς κ.λπ.. Τὸ κυριώτερον μήνυμα, ὅμως, αὐτοῦ τοῦ διημέρου συνεδρίου εἶναι ἡ διακήρυξις ὅτι ὀφείλομεν εἰς τὸ πλαίσιον τῆς νέας Πατερικῆς Θεολογίας νὰ προχωρήσωμεν εἰς μίαν νέαν Ὀρθόδοξον Θεολογίαν τῶν θρησκειῶν, διότι ἡ σωτηριώδης χάρις τοῦ Θεοῦ δὲν περιορίζεται μόνον ἐντὸς τῶν κανονικῶν ὁρίων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἐκτείνεται καὶ εἰς τὰς ἄλλας χριστιανικὰς Ἐκκλησίας (**Σ.Σ. «Ο.Τ.»**: *Δηλαδὴ καὶ εἰς τὰς «Ἐκκλησίας» τῶν πλανεμένων – αἱρετικῶν χριστιανῶν*). Ἀνεμένομεν αἱ θέσεις τοῦ συνεδρίου νὰ ἀπασχολήσουν πολλοὺς Ἱεράρχας, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρον τὸ σῶμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, ἀφοῦ τὸ συνέδριον τελεῖ ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν καὶ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ Οἰκουμενιστοῦ Μητροπολίτου Δημητριάδος. Διεπιστώσαμεν ἀντιδράσεις πιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπληροφορήθησαν τὰ τεκταινόμενα ἀπὸ τὸ διαδίκτυον, διεπιστώσαμεν ἀντιδράσεις καθηγητῶν Πανεπιστημίου (μὴ θεολόγων), διεπιστώσαμεν ἀντιδράσεις κληρικῶν, ἀλλὰ δὲν διεπιστώσαμεν ἀντιδράσεις Ἱεραρχῶν, μὲ ἐξαίρεσιν τοῦ Μητροπολίτου Πειραιῶς.

Εἶναι δυνατὸν τὸ «ὄργανον» ἑνὸς Μητρολίτου (Δημητριάδος) νὰ εἰσηγῆται τὴν τοποθέτησιν τῆς Πατερικῆς Θεολογίας εἰς τὰ χρονοντούλαπα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, τὴν ἀνοχὴν πρὸς τὴν αἵρεσιν, ἡ ὁποία ἁλωνίζει εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ νὰ διακηρύσσῃ ὅτι ἡ σωτηριώδης χάρις τοῦ Θεοῦ ἐκτείνεται καὶ εἰς αἱρετικὰς χριστιανικὰς «Ἐκκλησίας» καὶ νὰ μὴ ἀσχολῆται ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν μὲ τὴν ἰδιότητα τοῦ Προέδρου τῆς Δ.Ι.Σ. ἢ νὰ μὴ ἀσχολῆται ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας καὶ ἡ Ἱερὰ Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὄρους; Ἀποδέχονται τὴν κήρυξιν τῆς Πατερικῆς θεολογίας εἰς διωγμὸν ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Δημητριάδος, ἡ ὁποία οὐσιαστικῶς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ο ΑΓΙΟΣ ΣΙΣΩΗΣ Ο ΜΕΓΑΣ

Τὴν 6ην Ἰουλίου μνήμη τοῦ Ἁγίου Σισώη τοῦ Μεγάλου.
Ἄνωθεν ὁ ἀββᾶς Σισώης ἐξεστηκώς ἔμπροσθεν τοῦ τάφου τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου, τοῦ πάλαι λάμψαντος ἐν δόξῃ, φρίττει, καί τό ἄστατον τοῦ καιροῦ καί τῆς δόξης τῆς προσκαίρου λυπηθείς, κλαίει.

(Εἰκών καί κείμενον Φωτίου Κόντογλου)

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΔΙΑΚΡΙΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΝ π. ΜΑΡΚΟΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Ἐξ ὀνόματος τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Αὐτοκεφάλου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας

ἀπονέμεται

Τὸ μετάλλιον ἀνδραγαθίας II βαθμοῦ τῆς Ἰσαποστόλου Ἁγίας Μαρίας Μαγδαληνῆς Εἰς τὸν μακαριστὸν ἀρχ/την πατέρα Μᾶρκον Μανώλην

διὰ τὴν προσφοράν του πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
Σάββας
Ἀρχιεπίσκοπος Βαρσοβίας καὶ πάσης Πολωνίας

Βαρσοβία 20 Μαΐου 2010
Ἀρ. Πρωτ. 158/2010

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΗ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑ

Τοῦ ***κ. Ἰωάννη Τάτση,*** *Θεολόγου*

Η ΠΡΟΣΦΑΤΗ Ἐπιστολὴ τοῦ Μητροπολίτου Κυθήρων πρὸς τὴν Ἱερὰ Σύνοδο καὶ ἡ μὲ Ἐπιστολὴ πρὸς τὴ Σύνοδο ἀλλὰ καὶ Μηνυτήρια ἀναφορὰ εἰς βάρος τοῦ Μητροπολίτου Κυθήρων ἀπάντηση τοῦ Μητροπολίτου Μεσσηνίας ἑρμηνεύθηκε ἀπὸ πολλούς, κυρίως ἀπὸ τοὺς οἰκουμενιστές, ὡς μία προσωπικὴ διαφωνία μεταξὺ δύο ἐπισκόπων ἢ ὡς ἐπανεμφάνιση τῆς παλαιᾶς διαμάχης ἑνωτικῶν καὶ ἀνθενωτικῶν. Δὲν πρόκειται ὅμως περὶ τούτου ἀλλὰ περὶ τοῦ χάσματος ποὺ χωρίζει τὴν ὀρθόδοξη ἀπὸ τὴν οἰκουμενιστικὴ ἐκκλησιολογία.

Ὁ Μητροπολίτης Κυθήρων μὲ καθαρῶς θεολογικὰ ἐπιχειρήματα θέτει ἐνώπιον τῆς Συνόδου τὸ πρόβλημα τῆς «ἐκκλησιολογικῆς ἐκτροπῆς» τοῦ Μητροπολίτου Μεσσηνίας, ἐπειδὴ ὁ τελευταῖος σὲ Ἐπιστολή του πρὸς τὸν καθηγητὴ κ. Τσελεγγίδη υἱοθετεῖ κατὰ γράμμα τὴν οἰκουμενιστικὴ ἐκκλησιολογία. Σύμφωνα μὲ αὐτήν, ὅπως ἐν προκειμένῳ ὑπάρχει διατυπωμένη στὴν Ἐπιστολὴ τοῦ Μητροπολίτου Μεσσηνίας «Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, εἶναι Μία καὶ Ἀδιαίρετη, πρὶν τὸ σχίσμα, σήμερα εἶναι διηρημένη, ἀφοῦ βρισκόμαστε σὲ σχίσμα, αὐτὸ ἐπιβεβαιώνει τὸ περιεχόμενο τῆς §41 τοῦ Κειμένου τῆς Ραβέννας». Ἀπὸ αὐτὴ καὶ μόνη τὴ φράση εἶναι σαφῆ τὰ παρακάτω:

α) Ὅτι οἱ οἰκουμενιστὲς υἱοθετοῦν πλήρως τὰ ὑπογραφέντα ἀπὸ τὴ Μικτὴ Ἐπιτροπὴ Θεολογικοῦ Διαλόγου κείμενα, ὅπως αὐτὸ τῆς Ραβέννας, παρόλο ποὺ πολλοὶ κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ θεολόγοι ἔχουν ἐπισημάνει πλῆθος ἀντίθετων πρὸς τὴν Ὀρθόδοξη Θεολογία διδασκαλιῶν στὰ κείμενα αὐτά. Πῶς ὅμως νὰ μὴ υἱοθετοῦν οἱ οἰκουμενιστὲς τὰ κείμενα αὐτά; Ἂν ἀρνηθοῦν τὴν αὐθεντία αὐτῶν τῶν κειμένων τότε εὐθέως ἀμφισβητοῦν τὸ ἴδιο τό ἔργο τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς.

β) Γιὰ τοὺς οἰκουμενιστές, μετὰ τὸ Σχίσμα ἡ Ἐκκλησία εἶναι διηρημένη καὶ ἐπομένως θὰ γίνει Μία καὶ Ἀδιαίρετος μόνο ἐφόσον ὑπάρξει ἄρση τοῦ Σχίσματος! Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων καθίσταται ἐπιτακτικότατη ἡ ἀνάγκη γιὰ ἄρση κάθε Σχίσματος, διότι ὅσο διαρκεῖ τὸ Σχίσμα οὐσιαστικὰ ἡ Ἐκκλησία δὲν ὑπάρχει ἀλλὰ εἶναι κομματιασμένη.

Ἡ οἰκουμενιστικὴ ἐκκλησιολογία ἀποτελεῖ τὴ θεωρητικὴ βάση κάθε φιλοπαπικοῦ καὶ φιλοπροτεσταντικοῦ ἀνοίγματος, ἀφοῦ τέτοιες ἐνέργειες, ὅπως καὶ οἱ συμπροσευχές, κατατείνουν στὴν ἑνότητα τῶν Χριστιανῶν.

Ἡ ὀρθόδοξη ὅμως ἐκκλησιολογία πόρρω ἀπέχει τῶν θέσεων αὐτῶν. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι Μία, Ἁγία καὶ Ἀδιαίρετος. Κάθε αἱρετικὸς ποὺ ἀπομακρύνεται ἀπὸ αὐτὴ δὲν ἀποτελεῖ ἀποσχισθὲν μέρος τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ ναυαγό, ὅπως σοφὰ καὶ ὁ Μητροπολίτης Κυθήρων ὑπενθυμίζει, ποὺ ἐγκατέλειψε τὸ πλοῖο. Τὸ Σχίσμα δὲν ἀποτελεῖ διαίρεση τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ στὰ δύο ἀλλὰ ἀπόσχιση τῶν αἱρετικῶν Παπικῶν ἀπὸ τὴ Μία Ἐκκλησία. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀναγνώριση ὁποιασδήποτε μορφῆς, ποὺ παρέχουν οἱ οἰκουμενιστὲς πρὸς τὸν Πάπα ἀποκαλώντας τον «Ἁγιώτατο» ἢ «ἐπίσκοπο» μιᾶς «ἀδελφῆς Ἐκκλησίας» ἀποτελεῖ ἐφαρμογὴ στὴν πράξη τῆς οἰκουμενιστικῆς ἐκκλησιολογίας, ποὺ οὐσιαστικὰ κλονίζει συθέμελα τὴν ὑπόσταση αὐτῆς τῆς Μίας, Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας.

Ἐπειδὴ ὁ Διάλογος μὲ τοὺς Παπικούς, ποὺ συνεχίζεται τὸ Σεπτέμβριο στὴ Βιέννη ἔχει ὡς θέμα του τὸ ζήτημα τοῦ παπικοῦ πρωτείου, μιᾶς δηλαδὴ αἱρετικῆς διδασκαλίας τῶν Παπικῶν, ποὺ ἔρχεται σὲ πλήρη ἀντίθεση μὲ τὴν ὀρθόδοξη ἐκκλησιολογία καὶ μὲ διατυπωμένη ἤδη τὴν θέση τοῦ Μητροπολίτου Μεσσηνίας γιὰ τὸ θέμα, ὑπῆρξε τουλάχιστον χρονικὰ ἐπίκαιρη καὶ θεολογικὰ σαφέστατη ἡ παρέμβαση δι' ἐπιστολῆς τοῦ Μητροπολίτου Κυθήρων πρὸς τὴ Σύνοδο. Δυστυχῶς ἡ ἔκτακτη Ἱεραρχία τοῦ Ἰουνίου δὲν ἀσχολήθηκε μὲ τὸ ὅλο ζήτημα καὶ ἡ ἑπόμενη τακτικὴ συνεδρία της ἔχει ὁριστεῖ γιὰ τὸν Ὀκτώβριο, μετὰ δηλαδὴ τὶς ἐργασίες τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς Διαλόγου στὴ Βιέννη. Ἐὰν πράγματι «Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος παρακολουθεῖ καὶ θὰ συνεχίσει νὰ παρακολουθεῖ ἐπαγρυπνοῦσα τὸ θέμα τῶν διαλόγων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μὲ τοὺς Ἑτεροδόξους» ὅπως μᾶς διαβεβαίωσαν μὲ σχετικὸ Ἀνακοινωθὲν οἱ Ἱεράρχες μας τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 2009, εἶναι σαφὲς πὼς ἀπαιτεῖται νέα ἔκτακτη σύγκληση τῆς Ἱεραρχίας ἐντὸς τοῦ θέρους, προκειμένου ξεκάθαρα νὰ ἐπαναβεβαιωθεῖ ἡ ὀρθόδοξη ἐκκλησιολογία καὶ νὰ ὁριστοῦν οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος γιὰ τὸ Διάλογο τῆς Βιέννης.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **Τό Βατικανόν διακηρύσσει ὅτι εἶναι ἀνεξάρτητον Κράτος μέ ὑπηρεσίας.** Σελ. 8
- **Ἡ Κυβέρνησις χρησιμοποιεῖ τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ὡς «γέφυρα» μέ τήν Τουρκίαν.** Σελ. 8
- **Εἰς τόν ἀπόηχον τῆς ἐπισκέψεως τοῦ πάπα εἰς τήν Κύπρον.** *Τοῦ* ***κ. Ἀνδρέα Ν. Παπαβασιλείου.*** Σελ. 3
- **Ἐπίτιμος διδάκτωρ τοῦ Παν. Κύπρου ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας.** Σελ. 3.
- **Μητροπολίτης Καλαβρύτων κ. Ἀμβρόσιος: «Ἑλληνικέ λαέ ξύπνα».** Σελ. 4.
- **Μέ τά αἴτια τῆς συγχρόνου κρίσεως θά ἀσχοληθῇ ἡ Ἱεραρχία τοῦ Ὀκτωβρίου.** Σελ. 5.
- **Μητρ. Πειραιῶς κ. Σεραφείμ: «Δέν ἐπιτρέπομεν ἐπικήδειον ἤ ἐπιμνημόσυνον ἀκολουθίαν διά τόν ἐπιλέγοντα τήν ἀποτέφρωσιν συνειδητῶς».** Σελ. 6.
- **Διατί παρητήθη ὁ βοηθός Ἐπίσκοπος τοῦ Μητροπολίτου Καλαβρύτων;** Σελ. 6.

ΟΨΙΜΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου ***Διονυσίου Τάτση***

ΥΠΑΡΧΕΙ ἀκόμα σέ μερικούς Μητροπολίτες ἡ νοοτροπία νά ἐκθειάζουν κοσμικούς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι προόδευσαν σέ πολλούς τομεῖς καί πρός τό τέλος τῆς ζωῆς τους ἔκαναν στροφή πρός τήν Ἐκκλησία καί ζήτησαν νά γίνουν καί κληρικοί. Τούς προβάλλουν στό λαό ὡς ἀξιομίμητους καί τούς ἐπιτρέπουν νά συνεχίζουν τήν κοσμική τους ζωή, χωρίς νά ἀνησυχοῦν ἰδιαίτερα, ἐάν τά πρόσωπα αὐτά σκανδαλίζουν καί μειώνουν τό κῦρος τῆς Ἐκκλησίας.

Πρόσφατο παράδειγμα κάποιος ἄσχετος μέ τήν πίστη στό Χριστό καθηγητής Πανεπιστημίου, ὁ ὁποῖος μετά τή συνταξιοδότησή του, ἔκανε ἐπιλογή τήν ἱερωσύνη καί θέλει τώρα νά μᾶς πείσει ὅλους ὅτι ἡ δική του Λειτουργική Ἀναγέννηση θά σώσει τούς νέους καί θά πετύχει αὐτό, πού ὅλοι οἱ ἱερεῖς τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας δέν ἔχουν πετύχει τόσους αἰῶνες. Ἔτσι ὁ νέος αὐτός κληρικός, στά 75 του χρόνια, ἀνέλαβε καθήκοντα ἔμπειρου καθοδηγητῆ, παρόλο πού τόν δυσκολεύει τό ράσο καί οἱ ἐμπειρίες του οἱ πνευματικές εἶναι ἐλάχιστες.

Θά μποροῦσα ὅμως νά ἐπαινέσω τόν κληρικό καί νά τοῦ φιλήσω τό χέρι, ἐάν εἶχε ταπείνωση καί μέ συναίσθηση ἀκολουθοῦσε πιστά τήν ὀρθόδοξη παράδοση καί θεωροῦσε τό ράσο ἰσόβιο ἔνδυμά του. Ὅμως κάτι τέτοιο δέν συμβαίνει. Καί εἶναι ἀπορίας ἄξιο, πού ὁ Μητροπολίτης, πού τόν χειροτόνησε τόν ὑποστηρίζει θερμά, σεβόμενος τούς πανεπιστημιακούς του τίτλους καί τίς πρό Χριστοῦ κοσμικές του ἐπιδόσεις! Ἀλίμονο, ἐάν μᾶς συγκινοῦν παρόμοιες περιπτώσεις καί θεωροῦμε τίς ὄψιμες ἐπιλογές ἀδιάφορων μέχρι χθές ἀνθρώπων σπουδαῖες καί ἀξιομίμητες. Καί ἄν γι' αὐτούς τούς προχωρημένους στήν ἡλικία –πού διανύουν συνήθως τήν ὄγδοη δεκαετία τῆς ζωῆς τους– περισσεύουν τά ἐγκώμια, τότε πόσο πρέπει νά ἐπαινοῦμε ἐκείνους, πού χειροτονήθηκαν στήν τρίτη δεκαετία τῆς ζωῆς τους; Ἀλλά καί ἐκείνους τούς ἔχουν στό περιθώριο οἱ Μητροπολίτες μας –ὄχι βέβαια ὅλοι– καί ποτέ δέν θέλουν νά τούς ἀκούσουν καί νά συμμετάσχουν στή λύση τῶν προβλημάτων τους εἴτε ποιμαντικά εἶναι αὐτά εἴτε προσωπικά.

Ἡ πρόκληση αὐτή ἔχει τήν ἐξήγησή της. Οἱ Μητροπολίτες θεωροῦν ὅτι εἶναι κάτι πολύ σπουδαῖο νά γνωρίζουν οἱ ἴδιοι κατά κόσμον σοφούς, οἱ ὁποῖοι ὅμως ἀγνοοῦν τό πνευματικό ἀλφάβητο τῆς Ὀρθοδοξίας. Διακατέχονται ἀπό κάποια ἀνεξήγητη μειονεξία, ἐνῶ ἡ ἱερωσύνη εἶναι τό ὕψιστο ἀγαθό γιά ὅλους γενικά τούς ἀνθρώπους καί ὅσοι τό ἀποκτοῦν πρέπει νά ἀπαρνοῦνται τόν πρότερο κοσμικό τους βίο. Αὐτούς τούς κληρικούς δέν πρέπει νά τούς τιμοῦμε, γιατί ἐπέλεξαν τήν ἱερωσύνη, γιατί ἔκαναν συγκατάβαση καί δέχτηκαν νά γίνουν λειτουργοί τοῦ Ὑψίστου! Ἁπλῶς τούς βοηθοῦμε γιά νά ἀκολουθήσουν τόν δρόμο τῆς σωτηρίας, χαλιναγωγώντας τίς κοσμικές τους φιλοδοξίες καί ὑποδεικνύοντάς τους τόν κατά Θεόν τρόπον ζωῆς.

Ὑποχρεωτικῶς ἡ ἀναγραφὴ τοῦ θρησκεύματος εἰς τοὺς Ἀπολυτηρίους τίτλους τοῦ Γυμνασίου

Τὸ ὑπουργεῖον Παιδείας, Διὰ Βίου Μαθήσεως καὶ Θρησκευμάτων, μὲ ἐγκύκλιον τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως του κ. Βασ. Κουλαΐδη, ὁρίζει ὅτι εἰς τοὺς Ἀπολυτηρίους τίτλους Γυμνασίου θὰ ἀναγράφεται καὶ τὸ θρήσκευμα τοῦ μαθητοῦ. Τὸ πλῆρες κείμενον τῆς ἐγκυκλίου ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«ΘΕΜΑ: "Ἀπολυτήριοι τίτλοι Γυμνασίου"

Μὲ ἀφορμὴ ἐρωτήματα, ποὺ ὑποβλήθηκαν στὴ Διεύθυνσή μας, σχετικὰ μὲ τοὺς ἀπολυτήριους τίτλους Γυμνασίου, σᾶς ὑπενθυμίζουμε ὅτι ὁ τύπος τῶν ἐν λόγῳ ἀπολυτηρίων καθορίζεται ἀπὸ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 233. 1/6/Γ2/2058/1986 (ΦΕΚ 317, Β΄) Υ.Α. καὶ περιλαμβάνει ἀναγραφὴ τοῦ θρησκεύματος τοῦ μαθητῆ.

Ἐπιπλέον, ὅσον ἀφορᾶ στὸ κατώτατο βαθμολογικὸ ὅριο τοῦ χαρακτηρισμοῦ γενικοῦ βαθμοῦ ἐτήσιας προόδου, ἰσχύουν οἱ διατάξεις τοῦ ἄρ. 2 τοῦ Π.Δ. 465/81.

Τέλος οἱ Ἀπολυτήριοι τίτλοι Γυμνασίου ἐκδίδονται βάσει τῆς Γ2/106597/30–9–03 ἐγκυκλίου τοῦ Ὑπ. Παιδείας.

Ὁ Γενικὸς Γραμματέας
Βασίλης Κουλαΐδης»

Ἀπάντησις εἰς τοὺς ἀρνητὰς

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΕΙΝΑΙ... ΘΑΥΜΑΤΑ!

Τοῦ ***κ. Μιχαὴλ Ε. Μιχαηλίδη,*** *Θεολόγου*

Οἱ ἀθεϊστές καί ἀρνητές ἔχουν ἐπανέλθει δριμύτεροι. Μᾶς ἔχουν φέρει δυό-τρεῖς αἰῶνες πίσω, τήν ἐποχή τῆς ἀποθέωσης τοῦ ὑλισμοῦ καί τοῦ θρησκευτικοῦ, ἤ μᾶλλον, τοῦ ἀντιθρησκευτικοῦ ὑλισμοῦ.

Καί τότε, ὅλα αὐτά τά... «φιλελεύθερα» πνεύματα πού εἶχαν ἐπιστρατεύσει ὅλα τους τά ἐπιχειρήματα γιά τήν ἄρνηση τοῦ Θεοῦ –καί βέβαια, καί τοῦ Χριστοῦ– ἐπειδή τά θαύματα γιά πάντα, τούς ἀφοπλίζουν, ἔστρεψαν τά βέλη τους ἐνάντια στήν ὕπαρξη τῶν θαυμάτων.

Ἀπορρίπτουν τά θαύματα, γιατί, ἄν τά δεχτοῦν, τότε θά πρέπει νά δεχτοῦν, ὄχι μόνο τήν ὕπαρξη τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καί τή θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού σημαίνει καί ἄρνηση τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ὀρθή ἡ ἀπάντηση τοῦ Παν. Κανελλόπουλου: ***«Ἀφοῦ ἡ παντοδυναμία ἦταν ἀναγκαία γιά τή γένεση τοῦ κόσμου, δέ μπορεῖ νά ἔπαψε νά ἐνεργεῖ ὕστερα ἀπό τή γένεση τοῦ κόσμου. Ἄμεση δημιουργία, ἤ δέ σημειώθηκε ποτέ, ἤ ἄν σημειώθηκε μιά φορά, πρέπει νά παραδεχτοῦμε ὅτι σημειώνεται κι ἄλλες ἀμέτρητες φορές. Διότι, μιά παντοδυναμία πού ἔπαψε νά ὑπάρχει, δέ μπορεῖ νά ὑπῆρξε ποτέ».***

Τό θαῦμα δέν καταργεῖ τούς φυσικούς νόμους, τούς ἀναστέλλει προσωρινά. Ἐάν ὁ ἄνθρωπος μέ τήν ἐπιστήμη παρεμβαίνει καί ἀναστέλλει τούς φυσικούς νόμους, γιατί δέ μπορεῖ νά τό κάνει ὁ Δημιουργός τοῦ σύμπαντος; Ὁ Victor Hess μέ βραβεῖο Νόμπελ γιά τήν ἀνακάλυψη τῶν κοσμικῶν ἀκτίνων, ἐρωτᾶ: ***«Μπορεῖ ἕνας ἐπιστήμονας ν' ἀμφιβάλλει γιά τήν πραγματικότητα τῶν θαυμάτων»;*** **Καί ἀπαντᾶ:** ***«Ὡς ἐπιστήμονας ἀπαντῶ μέ ἔμφαση: Ὄχι, δέ βλέπω κανένα λόγο, γιατί ὁ παντοδύναμος Θεός πού δημιούργησε τά πάντα, δέ θά 'τανε σέ θέση ν' ἀνακόψει ἤ ν' ἀλλάξει τή φυσική κατά μέσον ὅρο πορεία τῶν γεγονότων».***

Ὁ Γκαῖτε παραδέχεται ὅτι, ***«τό θαῦμα εἶναι τῆς πίστης τ' ἀκριβό παιδίο. Δέν εἶναι ἡ πίστη πού πηγάζει ἀπό τό θαῦμα, ἀλλά τό θαῦμα πηγάζει ἀπό τήν πίστη. Ἡ πίστη εἶναι ὑπερφυσικό δῶρο τοῦ Θεοῦ».***

«Τά θαύματα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, παρατηρεῖ ὁ Παν. Τρεμπέλας, εἶναι γεγονότα ἱστορικά. Εἶναι ἀνώτερα πάσης ἀμφισβητήσεως. Ἐάν οἱ προφῆται ἐθαυματούργησαν ὡς δοῦλοι τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἰησοῦς Χριστός θαυματουργεῖ ὡς Κύριος καί Δεσπότης». **Ἄλλωστε, αὐτός ἀποτελεῖ τό μεγαλύτερο θαῦμα τῆς ἱστορίας. Εἶναι καί θαῦμα καί θαυματουργός.**

Τά θαύματα εἶναι... «θαύματα»! Δηλαδή, θαυμαστές καί καταπληκτικές ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ. Νοοῦνται, ἀλλά δέν κα-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2αν ΣΕΛ.

ἘΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ Τ. ὈΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ

ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΚΑΙ ΠΑΠΙΣΜΟΣ

Τοῦ ***κ. Στεργίου Ν. Σάκκου,*** *Ὁμ. Καθηγ. Πανεπιστημίου*

(1ον)

Α΄

Πρίν ἀπό τό σχίσμα τοῦ 1054

Στόν δεύτερο τόμο τοῦ βιβλίου *«Μελέτη Ἱστορική περί σχίσματος»*, ἐκδ. Π. Λεωνῆ, ἐν Ἀθήναις 1912[1], ὁ ἅγιος Νεκτάριος παρουσιάζει μία σειρά ἀπό κείμενα, ἐπιστολές, ἀποσπάσματα χρονικῶν καί ἱστοριογραφιῶν τῆς σύγχρονης τῶν γεγονότων ἐποχῆς. Σ' αὐτά ἀποτυπώνεται τό πολιτικό, θρησκευτικό καί κοινωνικό πλαίσιο τῆς ἐποχῆς, οἱ διαθέσεις ἀλλά καί τά μυστικά σχέδια τῶν πρωταγωνιστῶν τῶν ἐκκλησιαστικῶν γεγονότων. Σέ ὁρισμένα σημεῖα ὁ ἅγιος ἐκφράζει τήν ἀμφισβήτησή του, γιά τήν ἐγκυρότητα τῶν κειμένων ἤ τήν προσωπική του ἐκτίμηση γιά πρόσωπα καί γεγονότα.

Ἤδη στόν πρόλογο διατυπώνει τό συμπέρασμα τῆς ἐνδελεχοῦς ἔρευνάς του στίς ἱστορικές πηγές, σχετικά μέ τό σχίσμα: *«Ἐάν τις ἐρευνήσῃ τά αἴτια ὅλων τῶν ἐρίδων καί τῶν σχισμάτων τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ἀπό τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν ἐσχάτων, θέλει εὕρει πρῶτον αἴτιον κινοῦν τά ἄλλα αἴτια τήν ἀρχήν τοῦ πρωτείου τοῦ Πάπα. Τό ζήτημα τοῦ πρωτείου τοῦ Πάπα εἶναι κυρίως εἰπεῖν τό ζήτημα τοῦ Σχίσματος».*

Τό συμπέρασμα αὐτό ἰσχύει ὄντως μέχρι σήμερα, ὅπως φάνηκε καί στό πρόσφατο συνέδριο τῆς Διεθνοῦς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς γιά τόν Θεολογικό Διάλογο μεταξύ Ὀρθοδόξων καί Ρωμαιοκαθολικῶν, πού πραγματοποιήθηκε στήν Κύπρο τόν Ὀκτώβριο τοῦ 2009. Ἡ βασική ἐπιδίωξη τοῦ συνεδρίου ἦταν: *«νά ἀναγνωριστεῖ ἀπό τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τό πρωτεῖο τοῦ Πάπα, καί τά δογματικά θέματα θά τακτοποιηθοῦν ἐν καιρῷ»*!

Ἀπό τόν Μέγα Φώτιο μέχρι τόν Μιχαήλ Κηρουλάριο

Ὁ ἅγιος Νεκτάριος δέν θεωρεῖ πιθανόν ὅτι, μετά τήν ἔνταση τῶν σχέσεων τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ἐπί Φωτίου (9ος αἰ.), διαγράφηκε ὁ πάπας ἀπό τά δίπτυχα τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Τά κείμενα πού τό ἰσχυρίζονται αὐτό περιέχουν ἱστορικές ἀνακρίβειες (βλ. σελ. 12-13). Εἶναι ἀλήθεια ὅτι μέ τήν κατάσταση, πού ἐπικρατοῦσε στήν παπική ἕδρα καθ' ὅλη τήν διάρκεια τοῦ 10ου αἰώνα, θά ἦταν δικαιολογημένη κάθε ἀντίδραση τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Ὡστόσο, δέν σημειώθηκε καμία ἀντιδραστική κίνηση. Τοῦτο κατά τόν ἱστορικό Παπαρρηγόπουλο ἀποδεικνύει *«τόν πόθο (τῶν ἀνατολικῶν) τοῦ νά μή μετακινήσωσι τό καθ' ἑαυτούς τά ἀνέκαθεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ καθεστῶτα καί νά μή δώσωσιν ἀφορμήν εἰς τήν διάστασιν, ὅσῳ εὐπροσώπους καί ἄν εἶχον πρός τοῦτο λόγους. Τούτου ἕνεκα ὑπέμειναν τά αἴσχη…».*

Ἀπό τόν Μέγα Φώτιο μέχρι τήν ἄνοδο τοῦ Μιχαήλ Κηρουλαρίου στόν πατριαρχικό θρόνο (1043), 150 ὁλόκληρα χρόνια, ἡ ἠθική κατάπτωση τῶν παπῶν δέν τούς ἐπέτρεπε νά ἔχουν ἀλαζονικές ἀπαιτήσεις ἤ νά δημιουργοῦν προβλήματα στή σχέση τῶν δύο Ἐκκλησιῶν.

Ἀναζωπύρωση ἐντάσεων

Ἀκολουθώντας τήν ἐκτίμηση τοῦ Παπαρρηγόπουλου ὁ ἅγιος Νεκτάριος παρουσιάζει ὡς ἀφορμή γιά τήν ἔναρξη τῶν νέων ἐντάσεων μία ἐπιστολή, τήν ὁποία συνέταξαν καί ἀπέστειλαν τό 1053 ὁ πατριάρχης Μιχαήλ Κηρουλάριος καί ὁ ἐπίσκοπος Ἀχρίδος πρός τόν ἐπίσκοπο Τράνης. Ἡ ἐπισκοπή αὐτή ἀρχικά ἀνῆκε στήν Δύση, ἀλλά ἀπό τό 970 μεταβιβάστηκε στήν δικαιοδοσία τοῦ Πατριαρχείου ΚΠόλεως. Σκοπός τῆς ἐπιστολῆς ἦταν ὁ ἔλεγχος τοῦ παραλήπτη ἐπισκόπου γιά τά ἄζυμα, τό πνικτόν, τήν νηστεία τοῦ Σαββάτου, καί ἄλλα λειτουργικά ἔθιμα, τά ὁποῖα τηροῦσε κατά τήν παράδοση τῶν παπῶν.

Οἱ δυτικοί, οἱ ὁποῖοι πληροφορήθηκαν τό περιεχόμενο τῆς ἐπιστολῆς, προσβλήθηκαν ἀπό τά γραφόμενα γιά τά ἔθιμά τους. Ὁ ἴδιος ὁ πάπας Λέων Θ΄ ἀπάντησε ἐξοργισμένος, κατηγορώντας μέ τήν σειρά του τούς ἀνατολικούς γιά αἱρέσεις καί πλάνες. Στίς ἐπιστολές, πού ἀκολούθησαν ἐκ μέρους τοῦ πατριάρχη καί τοῦ αὐτοκράτορα, κυριάρχησε ἕνα ἤπιο πνεῦμα. Ὁ πάπας ὅμως ἔστειλε στήν Κων/πολη νέες ἐπιστολές καί τρεῖς ἐκπροσώπους του (βλ. σελ. 18-21).

Τό σχίσμα τοῦ 1054

Ὁ καρδινάλιος Οὐμβέρτος, ἐπικεφαλῆς τῆς παπικῆς ἀντιπροσωπείας, ἔχοντας φιλεριστικές τάσεις, ὅταν ἔφθασε στήν Κων/πολη, συνέταξε καί δημοσίευσε ὑβριστικά κείμενα κατά τοῦ πατριάρχη καί τοῦ μοναχοῦ Νικήτα Στηθάτου. Ὡς ἀπάντηση σ' αὐτήν τήν πρόκληση ὁ αὐτοκράτορας ὑποχρέωσε τόν Στηθάτο νά ἀποδοκιμάσει ἐπισήμως

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2αν ΣΕΛ.